Sygn. akt III OSK 497/26

NSA
2026.08.05 08:37:50
Signer:
CN=NSA
C=Polska
O=Naczelny Sąd Administra
Public key:
RSA/4096 bits
ODPIS

# WYROK
# W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

21 lipca 2026 r.

Naczelny Sąd Administracyjny w składzie:

| | |
|---|---|
| Przewodnicząca | sędzia NSA Tamara Dziełakowska |
| Sędziowie: | sędzia NSA Zbigniew Ślusarczyk (sprawozdawca) |
| | sędzia del. WSA Tadeusz Kiełkowski |
| Protokolant | asystent sędziego Karol Kowalski |

po rozpoznaniu 21 lipca 2026 r.
na rozprawie w Izbie Ogólnoadministracyjnej
skargi kasacyjnej Prokuratora Krajowego
od wyroku Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie
z 4 grudnia 2025 r., sygn. akt II SAB/Wa 520/25
w sprawie ze skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska - Watchdog Polska z siedzibą w Warszawie
na bezczynność Prokuratora Krajowego
w przedmiocie rozpoznania wniosku z 4 kwietnia 2025 r. o udostępnienia informacji publicznej

uchyla zaskarżony wyrok w punktach 1, 2 i 4 i oddala skargę w części uwzględnionej zaskarżonym wyrokiem.

NACZELNY SĄD ADMINISTRACYJNY * III NSAO *

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Starszy sekretarz sądowy
Paulina Gromulska

Sygn. akt. III OSK 497/26

**UZASADNIENIE**

Wyrokiem z 4 grudnia 2025 r. sygn. akt II SAB/Wa 520/25 Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie po rozpoznaniu skargi Stowarzyszenia Sieć Obywatelska Watchdog – Polska z siedzibą w Warszawie na bezczynność Prokuratora Krajowego na podstawie art. 149 § 1 pkt 1-3 i § 1a, art. 151 oraz art. 205 § 2 w zw. z art. 200 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2024 r. poz. 935 z późn. zm.) zwanej dalej „p.p.s.a.", zobowiązał organ do rozpatrzenia wniosku skarżącego z 4 kwietnia 2025 r. w terminie 14 dni od doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami (pkt 1.), stwierdził że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa (pkt 2.), oddalił skargę w pozostałym zakresie (pkt 3.) zasądził od organu na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania (pkt 4.).

W uzasadnieniu rozstrzygnięcia Sąd I instancji wskazał, że skarżące Stowarzyszenie zwróciło się do organu wnioskiem z 4 kwietnia 2025 r. o udostępnienie informacji publicznej przez wskazanie:

1. imion i nazwisk osób, wobec których użyty został system inwigilacyjny Pegasus od dnia zakupu systemu do dnia zakończenia licencji,
2. liczby użyć systemu inwigilacyjnego Pegasus inwigilowanych osób,
3. liczby użyć systemu inwigilacyjnego Pegasus ogółem,
4. łącznego kosztu używania i zakupu systemu inwigilacyjnego Pegasus,
5. czy po wyborach parlamentarnych powstały wewnętrzne raporty, analizy lub inne dokumenty podsumowujące działania systemu Pegasus? Jeśli tak to komu zostały przekazane?
6. czy w stosunku do kogokolwiek zostały wyciągnięte konsekwencje w związku z używaniem systemu inwigilacyjnego Pegasus?

Organ w odpowiedzi na wniosek poinformował skarżące Stowarzyszenie, że żądana informacja nie ma charakteru informacji publicznej a tym samym nie podlega udostępnieniu. Dostęp do informacji poza zakresem udostępnionym mediom, czy na stronie internetowej prokuratury może być jedynie zapewniony w oparciu o przepisy ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. - Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2024 r., poz. 37 ze zm.), dalej zwanej „k.p.k.".

Sąd I instancji nie podzielił stanowiska organu, bowiem uznał, że zakres wniosku niewątpliwie dotyczy informacji publicznej, jako że odpowiada treści art. 6 ust. 1 pkt 3 lit. a i e, pkt 4 lit. c oraz pkt 5 lit. a ustawy z dnia 6 września 2001 r. o

dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2022 r., poz. 902 z późn. zm.) dalej zwanej „u.d.i.p.". Co prawda z art. 1 ust. 2 u.d.i.p. wynika, że przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji o charakterze publicznym, w tym między innymi przepisu art. 156 § 5 k.p.k., z którego wynika, że za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione osobom innym niż strony, obrońcy, pełnomocnicy i przedstawiciele ustawowi. Jednakże Sąd podkreślił, że ww. przepis odnosi się do udostępnienia akt postępowania przygotowawczego, a nie informacji, które dotyczyły funkcjonowania organów publicznych i majątku publicznego. W rozpoznawanej sprawie fakt, że część żądanych informacji znajduje się w aktach postępowania karnego nie oznacza, że wniosek skarżącego można uznać za wniosek o dostęp do akt postępowania przygotowawczego. Oznacza to, że organ powinien był rozpoznać wniosek w trybie przewidzianym przepisami u.d.i.p.

Sąd dodał również, że w przypadku gdy organ zauważa, że w danej sprawie zaistniała podstawa do ograniczenia stronie prawa dostępu do informacji publicznej zgodnie z art. 5 ust. 1 u.d.i.p., jest zobowiązany do wydania decyzji administracyjnej na podstawie art. 16 ust. 1 u.d.i.p. Organ w niniejszej sprawie był zatem zobowiązany do rozpoznania wniosku skarżącego do 21 kwietnia 2025 r., natomiast udzielona 18 kwietnia 2025 r. odpowiedź, jako że nie była prawidłowa, nie może zostać uznana za wywiązanie się z tego obowiązku. Nie dostrzeżono natomiast cechy rażącego naruszenia prawa w bezczynności organu, bowiem Sąd stwierdził, że nie była ona skutkiem zlekceważenia prawa skarżącego do uzyskania żądanej informacji publicznej, lecz wynikała z błędnej oceny trybu udostępnienia żądanej w sprawie informacji. Z tego powodu Sąd I instancji nie znalazł też podstaw do wymierzenia organowi grzywny.

Skargę kasacyjną od powyższego rozstrzygnięcia wniósł organ zaskarżając je w całości, zarzucił na podstawie art. 174 pkt 1 p.p.s.a. naruszenie prawa materialnego, tj. art. 1 ust. 1 w zw. z art. 1 ust. 2 u.d.i.p., i w zw. z art. 156 § 5 k.p.k., wskutek niewłaściwego zastosowania art. 1 ust. 1 u.d.i.p. przez przyjęcie, że informacje objęte wnioskiem podlegają udostępnieniu na zasadach i w trybie u.d.i.p. (art. 1 ust. 1 u.d.i.p.), podczas gdy do informacji tych, z uwagi na regulacje zawarte w art. 1 ust. 2 u.d.i.p. w zw. z art. 156 § 5 k.p.k., stosuje się ten ostatni przepis, bowiem wnioskowane informacje zawarte są w dokumentach stanowiących elementy akt

toczącego się postępowania przygotowawczego i w związku z tym ich udostępnienie może nastąpić jedynie w wyjątkowych wypadkach, za zgodą prokuratora wydaną w ramach postępowania karnego, a tym samym nie znajdują zastosowania przepisy u.d.i.p

Na podstawie art. 185 § 1 p.p.s.a. organ wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, ewentualnie w oparciu o art. 188 p.p.s.a. o uchylenie zaskarżonego wyroku i oddalenie skargi. Skarga kasacyjna zawierała również wniosek o rozpoznania sprawy na rozprawie.

W uzasadnieniu skargi kasacyjnej organ podkreślił, że przepisy art. 156 § 1, § 5 i § 5a k.p.k. adresowane są do wszystkich podmiotów, również niebędących stroną toczącego się postępowania i dotyczą dostępu do akt postępowania karnego oraz znajdujących się w nich informacji publicznych. Skoro zatem tryb działania został wyczerpująco uregulowany w przepisach k.p.k. to nie ma możliwości stosowania w tym przypadku przepisów u.d.i.p. Podkreślono również, że odmienne stanowisko prowadziłoby do niepokojącej sytuacji, kiedy to prokurator byłby zobowiązany zdawać relację z ustaleń dowodowych czynionych w postępowaniu przygotowawczym, przeprowadzonych czynnościach, wynikach analiz, itp. mimo braku wniosku o wgląd do dokumentów zgromadzonych w aktach tego śledztwa.

Odpowiedzi na skargę kasacyjną nie wniesiono.

Naczelny Sąd Administracyjny zważył, co następuje:

Stosownie do art. 183 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. - Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (t.j. Dz. U. z 2026 r., poz. 143 t.j.), Naczelny Sąd Administracyjny rozpoznaje sprawę w granicach skargi kasacyjnej, biorąc pod rozwagę z urzędu jedynie nieważność postępowania. W rozpoznawanej sprawie nie zachodzi żadna z okoliczności skutkujących nieważnością postępowania, o jakich mowa w art. 183 § 2 p.p.s.a. i nie zachodzi żadna z przesłanek, o których mowa w art. 189 p.p.s.a., które Naczelny Sąd Administracyjny rozważa z urzędu dokonując kontroli zaskarżonego skargą kasacyjną wyroku. W tych okolicznościach w sprawie badaniu podlegał wyłącznie zarzut podniesiony w skardze kasacyjnej na uzasadnienie przytoczonej podstawy kasacyjnej.

Skarga kasacyjna jest zasadna.

Skuteczne złożenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej inicjuje postępowanie, w ramach którego organ zobowiązany jest w pierwszej kolejności

ocenić charakter żądanej informacji pod kątem uznania jej za informację publiczną w rozumieniu art. 1 ust. 1 u.d.i.p., w razie uznania, że żądana informacja nie spełnia kryteriów informacji publicznej lub że jest ona informacją publiczną ale dostępną w innym trybie (art. 1 ust. 2), powiadomić wnioskodawcę, że w przypadku jego żądania przepisy u.d.i.p. nie znajdują zastosowania.

Organ słusznie stwierdził, że żądana informacja pozostaje poza zakresem przedmiotowym u.d.i.p., wskazując że podlega ona rozpoznaniu jedynie w trybie przepisów k.p.k., tj. art. 156 § 1 k.p.k. oraz art. 156 § 5 § 5b k.p.k. Zgodnie z art. 1 ust. 2 u.d.i.p. przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw, określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Ustawodawca stworzył w ten sposób normę kolizyjną, która wyłącza stosowanie przepisów ustawy tylko w sytuacji, w której inna ustawa reguluje ten sam zakres. Pozwala to na wyodrębnienie dwóch grup informacji: podlegających udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej oraz takich, które ujawnia się na zasadach i w trybie przewidzianym w ustawach szczególnych. W przypadku kolizji przepisy zawarte w ustawach odrębnych mają pierwszeństwo i wyłączają stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej. Jak już wyżej podano, w takiej sytuacji podmiot zobowiązany zawiadamia jedynie wnioskodawcę pismem, że żądana informacja nie może być udostępniona w trybie przewidzianym w omawianej ustawie. O ile dostęp stron postępowania i innych podmiotów do informacji znajdujących się w aktach postępowania przygotowawczego uregulowany jest odrębnie, to tym samym w zakresie żądania strony o udostępnienie informacji o materiale zawartym w tych aktach wyłączone jest stosowanie przepisów u.d.i.p.

Zasady dostępu do akt postępowania karnego, sporządzania z nich odpisów, w tym wydawania kserokopii z dokumentów i uwierzytelnionych odpisów z akt sprawy regulują przepisy zawarte w art. 156 k.p.k. Przepis art. 156 § 1 k.p.k. stanowi, że stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta sprawy sądowej oraz daje możność sporządzenia z nich odpisów lub kopii. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępnione również innym osobom. Informacje o aktach sprawy mogą być udostępnione także za pomocą systemu teleinformatycznego, jeżeli względy techniczne nie stoją temu na przeszkodzie. Z kolei przepisy art. 156 § 5, § 5a i § 5b k.p.k. odnoszą się do postępowania przygotowawczego. Zgodnie z art. 156 § 5 k.p.k. jeżeli nie zachodzi potrzeba

zabezpieczenia prawidłowego toku postępowania lub ochrony ważnego interesu państwa, w toku postępowania przygotowawczego stronom, obrońcom, pełnomocnikom i przedstawicielom ustawowym udostępnia się akta, umożliwia sporządzanie odpisów lub kopii oraz wydaje odpłatnie uwierzytelnione odpisy lub kopie. W przedmiocie udostępnienia akt, sporządzenia odpisów lub kopii lub wydania uwierzytelnionych odpisów lub kopii prowadzący postępowanie przygotowawcze wydaje zarządzenie. W wypadku odmowy udostępnienia akt pokrzywdzonemu na jego wniosek należy poinformować go o możliwości udostępnienia mu akt w późniejszym terminie. Z chwilą powiadomienia podejrzanego lub obrońcy o terminie końcowego zaznajomienia z materiałami postępowania przygotowawczego pokrzywdzonemu, jego pełnomocnikowi lub przedstawicielowi ustawowemu nie można odmówić udostępnienia akt, umożliwienia sporządzania odpisów lub kopii oraz wydania odpisów lub kopii. Za zgodą prokuratora akta w toku postępowania przygotowawczego mogą być w wyjątkowych wypadkach udostępnione innym osobom. Prokurator może udostępnić akta w postaci elektronicznej. Z kolei w razie złożenia w toku postępowania przygotowawczego wniosku o zastosowanie albo przedłużenie tymczasowego aresztowania podejrzanemu i jego obrońcy udostępnia się niezwłocznie akta sprawy w części zawierającej treść dowodów dołączonych do wniosku, z wyłączeniem dowodów z zeznań świadków, o których mowa w art. 250 § 2b (art. 156 § 5a k.p.k.). Przepis art. 156 § 5 stosuje się odpowiednio do udostępniania akt zakończonego postępowania przygotowawczego, o czym stanowi przepis art. 156 § 5b k.p.k.

W odniesieniu do podniesionego w skardze kasacyjnej zarzutu kluczowe znaczenie w niniejszej sprawie ma kwestia stosowania art. 1 ust. 2 u.d.i.p. w związku z art. 156 § 5 i § 5b k.p.k. w sytuacji, w której wnioskodawca domaga się udostępnienia szeregu danych wprost wynikających z akt postępowania przygotowawczego - jako informacji publicznej.

Argumenty pozwalające zająć właściwe stanowisko wobec zakresu stosowania art. 1 ust. 2 u.d.i.p. w zw. z art. 156 k.p.k. znajdują się w uzasadnieniu uchwały składu 7 sędziów NSA z 9 grudnia 2013 r., I OPS 7/13. Uchwała ta dotyczyła wprawdzie kwestii dopuszczalności żądania udostępnienia przez prokuratora akt sprawy jako zbioru materiałów zakończonego postępowania przygotowawczego, ale z uwagi na pogłębiony i uniwersalny charakter powołanych w jej uzasadnieniu ocen prawnych powinna być uwzględniana w zakresie szerszym niż

ten, do którego odnosiło się pytanie prawne. Wspomniane oceny prawne dotyczą także relacji między przepisami u.d.i.p. i k.p.k. Naczelny Sąd Administracyjny podkreślił, że art. 1 ust. 2 u.d.i.p. stanowi, że przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi. Przepisów u.d.i.p. nie stosuje się zatem wyłącznie wtedy, gdy są one nie do pogodzenia z przepisami ustaw szczególnych, które w sposób odmienny regulują zasady i tryb dostępu do informacji publicznej. Przepisem takim jest m.in. art. 156 k.p.k. Artykuł 156 § 1 k.p.k. prawo dostępu do akt sprawy sądowej oraz możność sporządzania odpisów przyznaje stronom, obrońcom, pełnomocnikom, przedstawicielom ustawowym i podmiotowi określonemu w art. 416 k.p.k. Za zgodą prezesa sądu akta te mogą być udostępniane również innym osobom. Chociaż przepis ten nie stanowi tego *expressis verbis*, należy przyjąć, że dotyczy on akt sądowych zarówno toczącego się, jak i zakończonego postępowania. Przepisy art. 156 § 5, § 5a i § 5b k.p.k. odnoszą się do postępowania przygotowawczego. Przepisy k.p.k. w sposób pełny regulują kwestie dostępu do akt w postępowaniu karnym. Przy czym przepisy art. 156 § 1, § 5, § 5a i § 5b k.p.k. skierowane są w stosunku do wszystkich, a nie tylko wobec stron postępowania karnego. W konsekwencji, nawet jeżeli osoba zainteresowana domaga się wydania konkretnych dokumentów z akt sprawy karnej, to choćby miały one status informacji publicznych, w tym dokumentów urzędowych, również w tym zakresie zasady ich udostępniania uregulowane są przepisami k.p.k. Każdy taki dokument należy bowiem traktować przede wszystkim w kategoriach odpisu (kopii) wydawanego z akt sprawy, niekoniecznie zaś informacji publicznej w nich się znajdującej (zob. wyrok NSA z 22 czerwca 2022 r., sygn. akt III OSK 5052/21). Są to więc przepisy szczególne, o których mowa w art. 1 ust. 2 u.d.i.p. i w związku z tym nie ma do nich zastosowania ustawa o dostępie do informacji publicznej. Naczelny Sąd Administracyjny w uchwale z 9 grudnia 2013 r., I OPS 7/13, zwrócił uwagę na wysoki stopień formalizacji postępowania i dostępu do akt postępowania karnego dla stron i daleko idące odformalizowanie postępowania regulowanego ustawą o dostępie do informacji publicznej. Przyjęcie tym samym, że strona postępowania karnego, której żywotnych interesów dotyczy sprawa, uzyskuje dostęp do akt na zasadach określonych w k.p.k., bardziej sformalizowanych, niż osoby działające w oparciu o art. 10 ustawy o dostępie do informacji publicznej, byłoby naruszeniem zasady równości zapisanej w art. 32 ust. 1 Konstytucji RP.

Całość rozważań Naczelnego Sądu Administracyjnego zawartych w powołanej uchwale prowadzi do kilku niewątpliwych wniosków. Po pierwsze, przepisy art. 156 § 1, § 5 i § 5a oraz § 5b k.p.k. adresowane są do każdego (do wszystkich), a więc nie tylko do stron postępowania karnego, o czym przesądza m.in. treść zdania drugiego art. 156 § 5 k.p.k., z której wynika, iż akta mogą być w wyjątkowych sytuacjach udostępnione osobom innym niż stronom (obrońcom, pełnomocnikom, przedstawicielom ustawowym). Po drugie, przepisy te zawierają zamkniętą i zupełną regulację zasad dostępu do akt postępowania karnego i znajdujących się w nich informacji publicznych, tak na etapie postępowania przygotowawczego, jak i sądowego (a wraz z innymi przepisami także dostępu do akt postępowania już zakończonego). Po trzecie, powyżej wskazane przepisy k.p.k. stanowią owe „przepisy innych ustaw", o których mowa w art. 1 ust. 2 u.d.i.p., określające odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, które w całości wyłączają zastosowanie przepisów u.d.i.p. do informacji publicznych znajdujących się w aktach sprawy karnej.

Należy podkreślić, że przepisy u.d.i.p. nie stanowią alternatywnego i konkurencyjnego wobec przepisów k.p.k. sposobu pozyskiwania odpisów dokumentów czy informacji znajdujących się w aktach postępowania przygotowawczego. Dokumenty (w tym znajdujące się w nich informacje) zgromadzone przez organ w aktach postępowania karnego), podlegają udostępnieniu wyłącznie na podstawie przepisów Kodeksu postępowania karnego. Zasady i tryb dostępu do informacji publicznych zawartych w aktach postępowania karnego uregulowano na odmiennych zasadach niż w u.d.i.p. - w przepisach k.p.k. Postępowanie karne realizuje określone cele wynikające przede wszystkim z art. 2 § 1 k.p.k. i nie powinno budzić wątpliwości, iż dobro postępowania karnego, jak również dobro i interes stron lub innych jego uczestników, wymagają odmiennego uregulowania zasad dostępu do akt postępowania przygotowawczego i znajdujących się w nich informacji stanowiących informację publiczną z pierwszeństwem wobec interesu publicznego.

Przyjęte tu przez Naczelny Sąd Administracyjny stanowisko jest prezentowane w najnowszym dominującym orzecznictwie sądów administracyjnych, między innymi w wyrokach NSA z 8 kwietnia 2026 r. sygn. akt III OSK 1721/25, z 10 października 2025 r. sygn. akt III OSK 713/25, z 14 listopada 2024 r. sygn. akt III OSK 1866/23, z 23 października 2024 r. sygn. akt III OSK 1342/24, z 3 września 2024 r. sygn. akt III

OSK 156/24, z 18 stycznia 2023 r. sygn. akt III OSK 6466/21, z 22 czerwca 2022 r. sygn. akt III OSK 5052/21, z 15 grudnia 2021 r. sygn. akt III OSK 4343/21, z 13 października 2021 r. sygn. akt III OSK 3861/21, z 19 grudnia 2019 r. sygn. akt I OSK 357/19, oraz w wyroku WSA w Olsztynie z 16 lipca 2024 r. sygn. akt II SAB/Ol 18/24, w wyrokach WSA w Gdańsku z 25 października 2024 r. sygn. akt III SAB/Gd 210/24 i z 20 marca 2025 r. sygn. akt III SAB/Gd 472/24.

Naczelny Sąd Administracyjny dostrzega, że kwestia zasad i trybu dostępu do dokumentów i danych znajdujących się w aktach postępowania przygotowawczego jako informacji publicznej nie była postrzegana w orzecznictwie Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych jednolicie. Przeciwne poglądy do zajętego przez Naczelny Sąd Administracyjny stanowiska w niniejszej sprawie, wyrażone zostały np. w wyrokach NSA z 14 lutego 2013 r. sygn. akt I OSK 2662/12, z 21 lutego 2018 r. sygn. akt I OSK 2078/16, z 15 marca 2019 r. sygn. akt I OSK 1420/17, z 28 kwietnia 2021 r. sygn. akt III OSK 865/21, z 21 stycznia 2023 r. sygn. akt III OSK 5939/21. Jest to jednak stanowisko nieaktualne w świetle najnowszego dominującego orzecznictwa Naczelnego Sądu Administracyjnego i wojewódzkich sądów administracyjnych.

Przedmiotem wniosku skarżącego Stowarzyszenia były informacje dotyczące osób, wobec których zastosowano system inwigilacyjny, liczby przypadków jego użycia, kosztów jego utrzymania oraz konsekwencji korzystania z tego systemu, które łącznie organ określił jako informacje dotyczące ustaleń dowodowych. Organ nie jest jednak podmiotem stosującym wskazany system, lecz rozpoznaje wyłącznie sprawy związane z oceną legalności określonych działań podejmowanych z jego wykorzystaniem. Oznacza to, że żądane informacje mogłyby zostać przez organ ustalone jedynie na podstawie akt postępowania przygotowawczego. Skoro źródłem tych informacji są materiały zgromadzone w aktach postępowania przygotowawczego, to nie mogą one zostać udostępnione w trybie określonym w ustawie o dostępie do informacji publicznej. W takiej sytuacji zastosowanie ma art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej i dostęp do akt sprawy i wynikających z tych akt danych publicznych podlega zasadom określonym w przepisach art. 156 § 5 i 5b Kodeksu postępowania karnego. Przyjęte przez organ stanowisko, wyrażone w piśmie z 18 kwietnia 2025 r., w którym poinformował skarżące Stowarzyszenie o braku możliwości dostępu do informacji na podstawie przepisów u.d.i.p. było co do zasady trafne. Zatem w skardze kasacyjnej zasadnie

zarzucono naruszenie art. 1 ust. 1 u.d.i.p. w zw. z art. 1 ust. 2 u.d.i.p. i w zw. z art. 156 § 5 k.p.k.

Nie sposób zatem uznać, że organ pozostawał w bezczynności, wobec tego Sąd I instancji z naruszeniem art. 149 § 1 pkt 1 i 3 i § 1a p.p.s.a., zobowiązał organ do rozpatrzenia wniosku skarżącego Stowarzyszenia z 4 kwietnia 2025 r. w terminie 14 dni od doręczenia prawomocnego wyroku wraz z aktami i stwierdził że bezczynność organu nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa.

Na marginesie zaznaczyć należy, że podjęte przez organ rozstrzygnięcie nie świadczy o absolutnym ograniczeniu dostępu do żądanych danych, ale o skorzystaniu przez skarżące Stowarzyszenie z nieprawidłowego trybu dostępu do nich. Skarżące Stowarzyszenie może zatem domagać się odpowiedzi na zadane pytania, w ramach regulacji zawartych w Kodeksie postępowania karnego.

Mając na uwadze powyższe wywody, Naczelny Sąd Administracyjny uznał, że skarga kasacyjna zawiera usprawiedliwioną podstawę, dlatego na mocy art. 188 p.p.s.a. uchylił zaskarżony wyrok w punktach 1, 2 i 4 a uznając, że istota sprawy została dostatecznie wyjaśniona, rozpoznał w tej części skargę.

Wyżej wskazana argumentacja przemawia za bezzasadnością żądań zawartych w skardze Stowarzyszenia. Dlatego Naczelny Sąd Administracyjny na podstawie art. 151 p.p.s.a., oddalił skargę w części uwzględnionej zaskarżonym wyrokiem.

Na oryginale właściwe podpisy
Za zgodność z oryginałem
Starszy sekretarz sądowy
Paulina Gromulska